

TEMA

'Brexit' significa sortir de la UE?

Després del vot contrari del pla del 'Brexit' presentat al parlament britànic, s'obrin múltiples escenaris: retardar la sortida de la UE, un 'Brexit' dur sense acord, una renegociació de l'acord, la convocatòria d'unes eleccions generals, un altre referèndum, la caiguda de Theresa May o fins i tot que el Regne Unit es mantingui dins la UE.

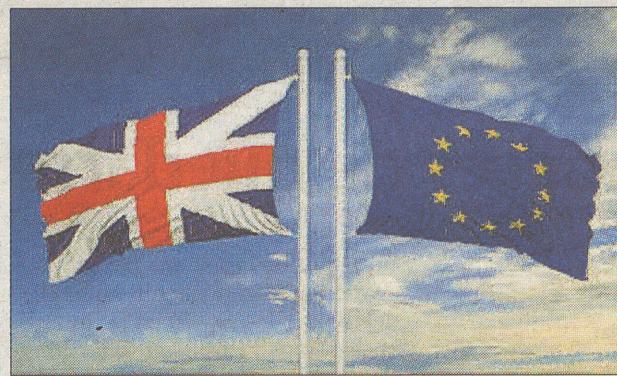
Desventures del 'Brexit'

♦ Josep Maria Buades *

A vui començaré amb un acudit (espero no acabar al jutjat per això). Diuen que quan els conviden a una festa els francesos se'n van sense acomiadar-se. En canvi, els jueus s'acomienen i no se'n van. Entre aquests dos grans grups, els britànics estan sens dubte al mateix costat dels jueus. És més, no únicament diuen que se'n van però es queden, sinó que

quan els conviden diuen que aniran a la festa però no entren al saló. Aquest podria ser un resum jocós de la història del Regne Unit a la Unió Europea. Primer no s'interessaven pel tema, ja que consideraven que amb l'Imperi en tenien prou. Després, amb la descolonització, demanaren d'incorporar-se i De Gaulle els va dir que no. Finalment entraren al 1973, però amb moltes vacil·lacions. Des d' llavors els britànics no s'han sentit mai a gust en el club europeu i han evitat integrar-se del tot en les seves estructures polítiques,

econòmiques i monetàries.

Al juny de 2016 el poble va decidir democràticament abandonar la Unió Europea. Tanmateix, encara que Theresa May ens digui que 'Brexit' means 'Brexit', ha quedat clar que ni ella sap com gestionar-ho. La troca s'ha embolicat tant que encara que hi hagués bona voluntat -i no n'hi ha-, la sortida del Regne Unit esdevé una missió quasi impossible.

La història ens demostra que els

anglesos són especialistes en congelar la pilota en el camp internacional i deixar que els problemes s'enquistin. Els irlandesos tardaren sis-cents anys a independitzar-se (i encara queda l'Ulster), els xinesos recuperaren Hong Kong cent cinquanta anys després de la Guerra de l'Opi i amb Gibraltar tres quarts del mateix. Ja hem celebrat el tricentenari de les reivindicacions espanyoles i l'Union Jack continua onejant al Penyal. Per tant, tot indica que, sigui quin sigui l'escenari del fatídic dia 29 de març, amb això del 'Brexit' tenim missa per llarg.

* Doctor en Història

TEMA

Els vestigis dels presoners

Des del passat desembre, el castell de Bellver compta amb l'exposició permanent en què mostra objectes, cartes i dibuixos dels represaliats durant la guerra civil. Aquest mostra va acompanyada d'un llibre i un pàgina web.

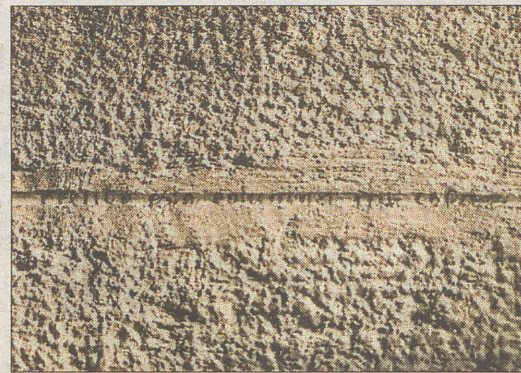
Bellver, presó franquista

♦ Rafel Puigserver Pou *

El Castell de Bellver ha ampliat la seva exposició permanent amb la mostra *Bellver: presó franquista*. Es tracta d'una exposició fruit d'una investigació impulsada per Mutus Serveis Culturals i que ha permès documentar un episodi no gaire conegut de la utilització una vegada més del Castell de Bellver com a presó al llarg de la seva història.

La investigació feta per Tomeu Canyelles Canyelles i Aina Ferro-Horrach ha posat de manifest com Bellver va servir com una peça més del complex aparell repressiu del franquisme a Mallorca. A ells dos s'hi han sumat el documentalista Antoni Mir Marí i la dissenyadora Teresa Hita García. Els investigadors complementat el gran buit documental que hi ha durant la guerra amb les aportacions d'altres historiadors destacats com Bartomeu Garí, Margalida Capellà, Josep Massot i Muntaner, David Ginard o Manel Suárez i també amb el testi-

moni oral i epistolar facilitat per alguns familiars dels 750 presoners que foren empresonats i represaliats al castell, i que recull un llibre en format de petites biografies.

Gràcies a les aportacions dels familiars i sobretot de l'anàlisi de la correspondència, els investigadors gairebé han pogut fer una reconstrucció planta per planta i persona a persona, de la situació del castell com a presó franquista: des del per-

sonal militar i funcionari que exercia les seves funcions, com vivien aquests i els presoners el desenvolupament del conflicte bèl·lic a partir del seu estat d'ànim, la vida diària amb les activitats que s'hi feien, l'escassa i mala qualitat de l'alimentació que tenien, etc.

Però on els presos deixaren imprompta de

la seva estada fou en les parets del mateix castell, que han permès recuperar el nom de 29 noms de presos del conjunt dels 235 grafitis inventariats i analitzats dins el procés de recerca. Una mostra més del drama humà viscuts a les parets del Castell de Bellver que no podem i hem d'oblidar.

* Doctor en Humanitats i Ciències Socials i màster en Comunicació (UIB)

TEMA

Sèries que tornen

Diuen que segones parts mai són bones però ningú ha dit res de moment de les terceres. *True Detective* és un dels grans èxits de la ficció televisiva dels darrers anys i una mostra més de la importància de comptar amb un gran showrunner com Nic Pizzolatto.

'True Detective'. Un retorn inesperat

♦ Xavier Jiménez González *

Quan aquest text estigui publicat s'hauran emès 3 capítols de la tercera temporada de *True Detective*, produïda per HBO.

En el moment de l'estrena de la 1a temporada, a començaments del 2014, la sèrie creada per Nic Pizzolatto va suscitar tota una torrentada d'elogis en aportar al col·lapsat

panorama de les sèries de televisió una mirada torbadora i fosca respecte al desenvolupament d'una investigació d'un assassí en sèrie al llarg de 17 anys. El llenguatge audiovisual mostrat, la precisa producció, el ritme narratiu, etc., varen convertir a *True Detective* en el fenomen televisiu del moment. Vuit capítols que semblaven cinema de gran factura ficat a la pantalla petita.

En tractar-se d'una sèrie antològica, la segona temporada va

canviar d'escenari, de trama, de personatges i per extensió de valoració, ja que la crítica va rebutjar la reinvençió de la història de perdors que ara proposava Pizzolatto. La redempció, la purga dels pecats, el traumàtic passat tornaven a configurar la vida dels protagonistes, tancats ara dins un món urbà que substituïa a la costumista Louisiana. Es mostrava una megalòpolis fictícia on la corrupció política i els interessos econòmics movien la tra-

ma d'una continuació que no va superar el repte d'acostar-se a la qualitat mostrada a l'original. *True Detective 2* ni tan sols era dolenta, de fet va mostrar moments d'alt nivell, però la sensació general és que va ser un intent fallit de repetir èxit.

4 anys després i quan no entrava a cap previsió, Pizzolatto repren l'esperit de *True Detective* recuperant la

figura de la parella protagonista (a la segona part era un quartet), de la mà d'Sthepen Dorff i especialment Mahershala Ali, que durà el pes de la història, mostrada en aquesta ocasió en tres línies temporals i que segons tots els avanços i comentaris publicats ha heretat l'atmosfera encetada el 2014. Esperem un retorn a l'alçada de l'original.

* Documentalista i professor associat a la UIB